

Vrije Mare

"Vrij" omdat het verwijst naar 'vrijheid', naar 'ruimte geven', naar 'Vrije school' en "Mare" omdat het een vertrouwde term is vanuit het Kerstspel waarin de engel ons en de herders komt vertellen dat zij een 'Blijde Mare', een blijde boodschap heeft.

Voorwoord

December: een tijd van verlangen en vervulling

a.s. Zondag vieren we 1e Advent, feest van verwachting. In deze sfeer van verwachting in de komende weken tot aan het Kerstfeest vieren we ook Sinterklaas. Het feest van verwachting én vervulling door het krijgen van kleine en/of grote cadeaus. Cadeaus waarvoor we een lijstje hebben mogen invullen om de Sint een idee te geven wat te kopen of te maken, of cadeaus waarmee we blij verrast worden. Een mooie rijm erbij of zelfs een heuse 'surprise' maken het feest helemaal compleet.

"Stil nu, stil nu, maak nu geen gerucht,
Stil nu, stil nu, 't ruist al door de lucht
't Wonder komt heel zachtjes aan, 't
Kerstkind wil naar binnen gaan
Stil nu, stil nu, maak nu geen gerucht"
Tegelijkertijd leeft de verwachting van
'wat al door de lucht zweeft, van een
wonder wat al heel zachtjes aankomt'
óók in ons. Een diep verlangen naar
Vrede, Liefde en Gerechtigheid voor

onzelf, onze kinderen, onze geliefden,
de hele wereld.

Dit verlangen naar vervulling komt recht uit ons hart. In die veilige en heilige ruimte kunnen we ons terugtrekken in deze rumoerige en drukke tijd. Daar in ons hart kunnen we ruimte scheppen de komende weken om de vervulling van onze harte-wens mogelijk te maken. Plek te maken voor het Kerstkind wat niet alleen in een kribbe maar ook in ons hart geboren wil worden. Daarbij helpt het aansteken van steeds meer kaarsen op de komende Adventszondagen.

Zoals in het stukje over Advent zo mooi staat: 'het leven keert zich naar binnen toe, prachtig verbeeld met de spiraalvorm in de adventstuin...!', zo beleven onze leerlingen dit wonder mee. Naast de bijdragen over Sinterklaas

en Advent, krijgen we ook een inkijkje in de lesstof van de 2e klassen, stelt een nieuwe leerkracht zich voor, vertellen we iets meer over de Regenboogtraining en de podcast, geeft de rubriek Venster op de Wereld weer een doorkijkje op verhalen en feesten van andere culturen en sluiten de rubrieken Omdenken en Fenomenologie deze Vrije Mare af.

Een fijne Sint en mooie Adventstijd gewenst!

HvM

**VRIJESCHOOL
ALMERE**

Advent

Bijdragen van meester Pieter

Wat de vastenperiode voor Pasen is, is Advent voor het Kerstfeest. Vieren we met Pasen dat we ons over mogen geven aan de warmte van de zon, het nieuwe leven, de verlichting van onze zorgen, met Advent maken we ons klaar voor de winter. Vasten is in deze periode van overvloed natuurlijk minder op zijn plaats. Het delen met anderen past hier beter.

In de herfst wordt het zonlicht elke dag minder, de elementen laten van zich weten. Het is een periode van onrust: de oogst moet op tijd naar binnen, er heerst een hoge werkdruk, alles moet op tijd klaar.

Niet alleen de mens, ook de natuur maakt zich klaar voor de winter. Bomen laten hun bladeren vallen, terwijl in een beschermende knop het blad voor het volgende jaar al gevormd is. Dieren leggen een vetlaag of wintervoorraden aan, krijgen een wintervacht, maken zich klaar voor de winterslaap, of trekken weg.

Dan kondigt Advent lichtje voor lichtje de rust van kerst en winter aan. Het leven keert zich naar binnen toe, prachtig verbeeld met de spiraalvorm van de adventstuijn. Het levensvuur van de zomer en de herfst gaat naar een lager pitje om de winter te overleven.

© Linda Lammerts van Bueren

Over de tweede klas

De tweede klas heeft in de heemkunde periode aandacht gegeven aan de herfst die samenvalt met Advent. Hoe maakt de natuur zich eigenlijk klaar voor de winter? We hebben bladeren gedroogd, vetballen gemaakt, maar ook regenwormen gezocht voor een wormenbak. Want wat gebeurt er met al dat afgefallen blad? Op de foto's ziet u diverse verwerkingen van die periode.

In tweede klas worden fabels verteld, verhalen waarin de verschillen in karakters centraal staan. De volgende fabel van de (Luciferische) krekkel en de (Ahrimaanse) mier laat ons de uitersten van twee

verschillende karakters zien, van twee verschillende dieren, maar vertelt ook waarom de overgangperiode van Advent belangrijk voor ons is.

De krekkel maakt de hele zomer muziek, danst en springt van halm tot halm, totdat hij de mier ziet zwoegen die bedrijvig korreltjes en blaadjes naar haar holletje sleept. De krekkel lacht haar uit en nodigt de mier uit om mee te feesten, er is eten genoeg en tenslotte heeft de ziel ook voedsel nodig in de vorm van muziek, waarom zou ze zich zo druk maken? Maar de zure mier bijt de krekkel toe dat hij zich ook maar beter klaar kan maken voor de winter. De krekkel kijkt om zich heen, trekt zijn schouders op en gaat vrolijk verder met muziek maken en dansen.

Als de winter is aangebroken heeft de krekkel niets te eten en lijdt hij kou. Hij klopt bij de mier aan om iets te eten, maar de mier stuurt hem weg. Als hij het koud heeft moet hij zich maar warm dansen en als hij honger heeft moet hij maar muziek gaan maken. In de zomerperiode is het gezond om los te komen van jezelf. Maar de zomer duurt niet eeuwig. Het blind staren op het feit dat 'winter is coming' is weer het andere uiterste.

Het samen vieren van Advent met lichtjes die één voor één aangestoken worden, laat ons de overgang van de buitenstemming naar de binnenstemming beleven.

Venster op de Wereld: het Divalifeest

Op zaterdag 14 november werd het Divali feest gevierd. Divali is een vrolijk Hindoe feest, het feest van de duizend lichtjes. Divali is gewijd aan de godin van het licht, de voorspoed, het geluk, het succes, de wijsheid en de welvaart. Bij het Divali feest gaat het om de goede dingen die het kwade overwinnen: het licht wint het van de duisternis, de warmte van de kou, de waarheid van de onwaarheid en de reinheid van de onreinheid.

Divali is een vrolijk feest voor iedereen, voor jong en oud, man en vrouw, arm en rijk. Zoals andere hindoe feestdagen heeft Divali vele

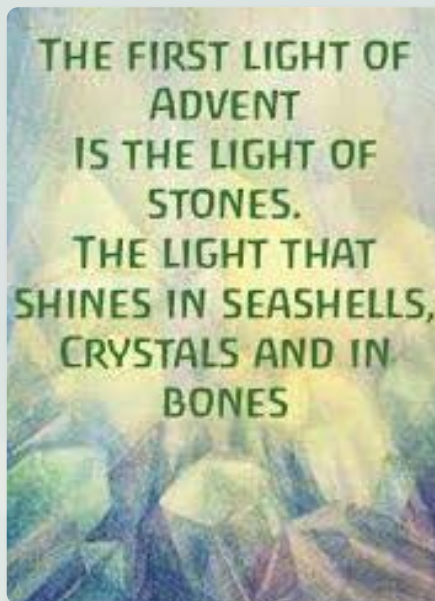
betekenissen. Maar voor iedereen wordt het gevierd met evenveel

spiritualiteit en staat Divali voor vernieuwing van het leven.

De fasen van Advent

Op de jaartafel kunnen we in deze tijd toewerken naar Kerstmis door elke week elementen uit de wereld om ons heen eraan toe te voegen. Een mooi blauw onderkleed vormt een mooie omlijsting van het geheel. Samen met de kinderen kun je op eerste Advent stenen, mineralen en schelpen op de jaartafel leggen. Gevolgd voor planten, takken, of bloempjes bij tweede Advent. Op de derde Advent komen daar de dieren bij en op de 4e Advent ook de mensen. Zo bouwt de hele schepping mee aan de ontvangst van het Kerstkind op 1e Kerstdag.

Sinterklaas

Een bijdrage van juf Mireille

Ik herinner mij Sinterklaas als een magisch feest waar ook wel de nodige spanning bij kwam kijken. Ik ben opgegroeid in Naarden-vesting. Dat is een stad in Noord-Holland en is gebouwd als een echte vesting met stadswallen met een gracht er omheen. Het beste herinner ik mij de intocht van Sinterklaas hier.

De Sinterklaasintocht was altijd in de avond als het donker was. Dit maakte het altijd heel speciaal. Op de stadswallen (muren) stonden langs de route altijd allemaal vetpotten te branden. Dit gaf een heel speciale sfeer in het donker met tegen de achtergrond de contouren van de oude huizen en allemaal brandende vetpotten.

Tegen de tijd dat Sint dan eindelijk kwam was het donker geworden. Als eerste kwamen dan de bootjes met de pieten. Zij voeren altijd superhard door de gracht heen en weer en gooiden met zakjes pepernoten. Het was altijd een hele kunst om deze te vangen. Daarna kwamen de kunstjespieten op een boot. Zij schommelden zo gevaarlijk heen en weer dat het bijna leek of zij om zouden slaan. Daarachter kwam de boot met de muziekieten en dan eindelijk de boot met Sinterklaas.

Zodra Sinterklaas aan wal was gegaan liepen wij snel Naarden in en gingen langs de route staan. Dan kwam

er een hele optocht langs. Eerst kwamen alle basisscholen uit Naarden. Elk jaar was er een ander thema en daar waren de kinderen naar verkleed. Er waren muziekieten en Sinterklaas kwam langs op zijn paard. Deze intocht herinner ik mij als echt iets heel speciaal, jaren later kwam ik hier zelfs elk jaar met mijn eigen kinderen.

De hele Sinterklaastijd was voor mij een fijne en spannende tijd. Het idee dat er nog een piet aanwezig kon zijn na het schoentje zetten of op Sinterklaasavond. Dat was toch wel erg spannend. Het samen met

de familie pakjesavond vieren gezellig met warme chocomel en pepernoten. Een magische tijd vol spanning en gezelligheid.

Een Franse legende over Sint-Nicolaas als patroon van schippers.

Sint-Nicolaas en de redding op zee- Een Franse legende patroon van schippers

Doordat er onverwacht een hevige storm op stak, raakte een schip met pelgrims in groot gevaar. De mast stond op breken, de zeilen klapten dubbel. Elk ogenblik dreigden de schepelingen over boord te slaan. In deze grote nood riepen zij Nicolaas te hulp. "Nicolaas, als het waar is wat we over u gehoord hebben, redt ons dan."

Daarop verscheen hun een man die met bekwame hand de mast stutte en de zeilen weer op orde bracht. En als op bevel ging de storm dadelijk liggen. Hierna verdween de onbekende man even plotseling als hij was gekomen.

Spoedig landde het schip veilig in de haven van Myra en vol dankbaarheid liepen de schepelingen naar de bisschopskerk. Aldaar herkenden zij in bisschop Nicolaas de man die hen op hun smeekbede gered had op zee. Zij knielden en dankten hem. Maar hij zei bescheiden: "Niet ik, maar uw geloof en Gods genade hebben u geholpen."

Deze legende staat aan de oorsprong van Sint-Nicolaas als patroon van de schippers.

Interview met

Nanja Wesselingh, duo leerkracht met juf Anouk in klas 6A

Ook aan Nanja stelden we de drie belangrijke vragen uit de sprookjes:

Wie ben je?

Mijn naam is Nanja Wesselingh. Ik ben 31 jaar oud, ik woon in een knus appartement in de Amsterdamse Pijp samen met mijn verse verloofde Wessel en mijn gezellige kat Knoert. Ik geniet erg van muziek luisteren en maken, in een brede zin: van jazz, tot pop, tot country, tot klassiek. Ook zing ik in een musikalkoor, heb ik lang saxofoon gespeeld en volg ik momenteel gitaarles. Daarnaast geniet ik van in de natuur zijn, vind ik het heerlijk om te koken en bakken, hou ik van gezelligheid met vrienden en geef ik yoga- en meditatie les.

Waar kom je vandaan?

Mijn reis begint in Nes aan de Amstel, een klein boerendorpje net buiten Amsterdam.

Mijn beide ouders komen van een boerderij, als kind was ik dan ook veel te vinden tussen de koeien, schapen, kippen en konijnen van mijn opa's en oma's. Ik ben een vroege leerling, en was 16 toen ik aan de reguliere Pabo

begon, ik had toen nog nooit van een Vrijeschool gehoord. Tegelijkertijd verhuisde ik naar Amsterdam, ging ik bij een toneelvereniging en beoefende ik veel yoga en meditatie. Ik was 20 toen ik afstudeerde van de Pabo, en ik voelde dat er nog zoveel meer te ontdekken viel. Nadat ik een half jaar had gewerkt als invaller op mijn laatste stageschool, besloot ik te gaan reizen.

Eenmaal teruggekomen uit Australië, Nieuw-Zeeland, India en Nepal ben ik verder gaan studeren aan de master Opvoedingsfilosofie (nu: Theoretische Pedagogiek). Vanuit daar ben ik de onderwijs beleidswereld ingestapt, eerst als filosofisch onderzoeker bij het Ministerie van OCW, daarna als beleids- en projectmedewerker bij Hogeschool Leiden. Daar kwam ik in aanraking met de Vrijeschool Pabo, om samen met het team een nieuwe

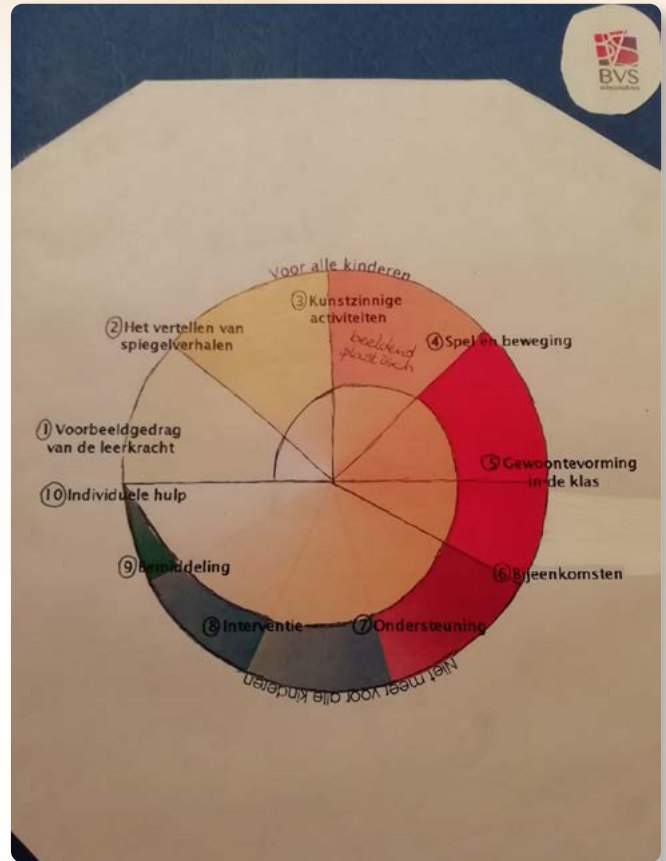
flexibele deeltijdopleiding op te zetten. Wouw! Wat een onderwijswereld ging daar voor mij open! Deze antroposofische manier van naar onderwijs, de mens en het kind kijken had ik wel eerder willen ontdekken! Nadat het Vrijeschool onderwijs 2,5 jaar geleden op mijn pad kwam heb ik het niet meer losgelaten.

Waar ga je naar toe?

Ik ben nog volop aan het ontdekken en leren, samen met de kinderen in klas 6A, de collega's van Vrijeschool Almere, en met de studenten en collega's op de Vrijeschool Pabo in Leiden. Ik ben ontzettend blij en dankbaar dat ik deze combinatie mocht aangaan: twee dagen werken met en in klas 6A, en twee dagen werken voor de Vrijeschool Pabo. Het voelt als een versterkend geheel waar ik alleen nog maar dieper in wil duiken en meer van wil ervaren.

Stukje over Regenboogtraining

In dit schooljaar is een teamscholing van de 'Regenboogtraining' gestart onder begeleiding van BVS Schooladvies, de schoolbegeleidingsdienst voor Vrije scholen. De aanzet hiervoor was dat Vrijeschool Almere in het kader van het moeten hebben van een zgn. 'anti-pest' programma gekozen heeft voor een 'pro' programma op het gebied van sociale vaardigheden, sociale ontwikkelingen en sociale interactie in een klas.

De Regenboogtraining biedt hiervoor handvatten in 10 aspecten van een regenboogspiraal:

1) voorbeeldgedrag van de leerkracht (en ouder), 2) het vertellen van spiegelverhalen, 3) kunstzinnige activiteiten voor alle kinderen, 4) spel en beweging, 5) gewoontevorming in de klas (en thuis), 6) bijeenkomsten, 7) ondersteuning, 8) interventie, 9) bemiddeling en 10) individuele hulp.

Het bijbehorende Regenboogspel biedt 6 categorieën om preventief te kunnen werken in een klas maar ook om bewust in te zetten bij sommige situaties die meer aandacht vragen.

Door het maken van een klassenscan kan de leerkracht bepalen waar zijn/haar klas op dit moment behoefte aan heeft en een keuze maken uit een van de volgende categorieën:

1) Moedig zijn (durven spreken, durven opstaan voor wat er gebeurt)

2) Wij samen (samenwerken)
3) Wikken en wegen (balans houden in sociale processen)
4) Lichtpuntjes zien (leren focussen op het goede als basis)
5) Hier sta ik (standhouden bij jezelf blijven)
6) Kijken en denken (algemeen opvoedingsprincipe: eerst denken, dan zeggen)

Deze informatie (en nog meer!) hadden we graag met u/jullie als ouders/opvoeders willen delen en toelichten op de Algemene Ouderavond.

Door de corona maatregelen was dat helaas niet mogelijk. Geheel in stijl met het oefenen in 'Omdenken' hebben we ons losgedacht van het probleem en gekeken naar wat wél mogelijk was. Een mooie oefening in 'denken in kansen'; ook een pijler van de Regenboogtraining!

En zo ontstond het idee om een 'podcast' te maken over de Regenboogtraining met interviews met Annechien Weinberg, cursusleidster van de BVS, Marjanne van der Stok (schoolleiding) en de leerkrachten

Daniël Mulder en Eveline Kort.

De podcast zal als het goed is tegelijk met het versturen van deze schoolkrant naar alle ouders/opvoeders worden verstuurd. Zo blijven we op afstand toch verbonden! Namens het team wensen we u veel luisterplezier toe!

HvM

Redactie:

Guido van der Vorst
Helga van Muijen

vrijemare@vrijeschool-almere.nl

Rubriek Omdenken

Omdenken in de opvoeding

Omdenken bij de opvoeding helpt je om lastig gedrag van je kind niet als probleem, maar als mogelijkheid te zien. Omdenken maakt van een probleem een feit: zo kun je van 'ja-maar' (het gedrag van mijn kind is niet wat het zou moeten zijn en dat is een probleem) naar 'ja-en' (het gedrag van mijn kind is, wat het is).

Wat is omdenken?

Als ouder ben je geneigd om lastig gedrag van je kind te zien als een probleem: iets wat je op wilt lossen, waar je vanaf wilt. Met zijn boek 'Lastige kinderen? Heb jij even geluk' daagt Berthold Gunster ouders uit om

lastig gedrag als een mogelijkheid te zien. Dat is de kern van omdenken.

Omdenken is geen wiskunde. Er zijn geen logische schema's of stappenplannen voor. Mensen zijn autonome wezens. Welke aanpak je ook kiest, als een kind niet mee wil werken, zal het niet meewerken. Hoe weldoordacht je strategie ook is, een kind kan simpelweg besluiten de hakken in het zand te zetten. Kinderen grootbrengen is dan ook vooral een kwestie van creativiteit. Je ontkomt er als volwassene niet aan om per kind, per situatie en per moment een 'strategie' te bedenken. Dat alles betekent niet dat we volkomen machteloos zijn. De grootste winst is te behalen bij de omkering van de vraag:

'Wat wil jij niet?' (lastig gedrag) naar 'Wat wil het kind wel?' (verlangen).

(uit: 'Lastige kinderen? Heb jij even geluk', van Berthold Gunster, p. 191)

Venster op de Wereld: over de spin Anansi

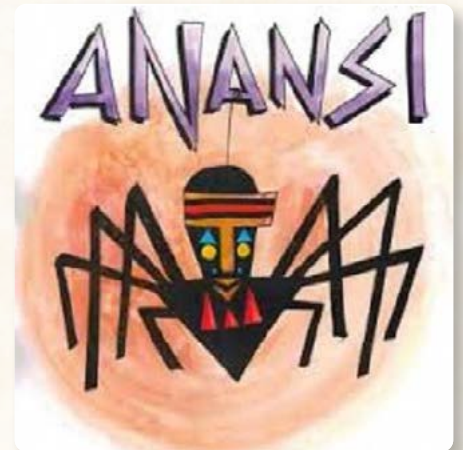
De oorspronkelijke Anansiverhalen komen uit Ghana in West-Afrika. "Anansi" is een woord uit de taal van de Akan dat "spin" betekent. Door Afrikaanse slaven werden de verhalen meegevoerd naar Amerika, waar de verhalen deel uit gingen maken van de cultuur van onder andere Suriname, de Nederlandse Antillen, Jamaica en via Jamaica zelfs hun terugkeer maakten naar West-Afrika, naar de Krio in Sierra Leone.

Uit overgeleverde verhalen blijkt dat Anansi tot aan de 18e eeuw door de bewoners van het noordelijk

kustgebied van de landen rond de golf van Guinea de betekenis had van een schepper. In de sage waarmee voor hen de geschiedenis begint, heeft de spin de rol van een godheid gespeeld en is dus een hemelbewoner.

In sommige verhalen is Anansi oorspronkelijk zelf de zon. Men zag de zon als een enorme spin die in haar stralen zit als in een web. De spin bezit als zonnedier verdorrende kracht en maar weet ook vruchtbaarheid te brengen en voedsel te verschaffen.

Van goddelijk personage is de spin langzaam maar zeker een aards personage geworden. Dit begint met de draad waarlangs de zonnepin zich neerlaat, waardoor hij in staat is te

bemiddelen tussen de hemelbewoners en de schepselen op aarde. Op den duur verschuift zijn karakter naar dat van een slimme schurk, zoals je die in moraliserende dierfabels als 'Van den vos Reynaerde' ziet.

Anansi koopt de verhalen van de hemelgod

Op een dag ging Kwaku Anansi, de spin, bij de hemelgod Nyankopon op bezoek omdat hij diens verhalen wilde kopen. Een beetje verstoord sprak de hemelgod: "Waarom denk je dat uitgerekend jij ze kan kopen?" - "Ik weet dat ik daartoe in staat ben," snoefde de spin zelfverzekerd. "Grote machthebbers als Kokofu, Bekwai en Asulmengya zijn hier geweest," brieste Nyankopon, "maar zelfs zij waren niet in staat om mijn verhalen te kopen. En een onnozel spinnetje als jij zou dat wel kunnen?" - "Reken maar. Vertel me eerst eens wat die verhalen van jou moeten kosten." - "Je kunt ze alleen krijgen in ruil voor Onini de python, Osebo de luipaard, Mmoatia het elfje en Mmoboro de horzel." De spin sprak resoluut: "Is dat alles? Ik zal het komen brengen. En je krijgt Nsia, mijn oude moeder, op de koop toe." - "Afgesproken," besloot de hemelgod.

Kwaku Anansi keerde naar huis terug en zei tegen zijn moeder: "Ik wil de verhalen van Nyankopon de hemelgod kopen. Hij wil dat ik hem daarvoor Onini de python, Osebo de luipaard, Mmoatia het elfje en Mmoboro de horzel geef. Ik heb hem jou als extraatje beloofd." Hij vroeg aan zijn vrouw Aso: "Hoe moeten we Onini de python verschalken?" Ze antwoordde: "Snij een tak van de palmboom en zoek een eindje touw. Breng dat hier." Kwaku Anansi deed wat hem gezegd was. "Ga er nu mee naar de stroom en dan moet je zwzwzw..." Aso fluisterde hem haar goede raad in het oor.

Terwijl onze vriend naar de stroom liep mompelde hij voortdurend: "De tak is langer dan hij, zei ze! Wat weet zij ervan? Hij is langer dan de tak." Plotseling stond hij oog in oog met Onini. Die siste: "Wat loop jij daar in jezelf te murmelen?" - "Ik murmelen niet," antwoordde de spin, "ik had

ruzie met mijn vrouw. Ze zegt dat die tak langer is dan jij, maar ze liegt. Ik geloof dat jij veel langer bent." De python voelde zich gestreeld in zijn ijdelheid en sprak: "Meet me maar." Kwaku Anansi legde de tak op de grond en zei: "Ga er naast liggen en strek je zover mogelijk uit." Toen Onini dat gedaan had bond de spin hem vliegensvlug aan de tak. Het klonk als "nwenene, nwenene, nwenene!" "Ik draag je naar de hemelgod, ouwe gek," lachte de spin, "ik ruil je tegen zijn verhalen." Nyankopon nam de python in ontvangst en zei plechtig: "Mijn hand heeft hem aangeraakt. Nu blijft nog over wat nog overblijft."

Kwaku Anansi ging terug naar zijn vrouw en vertelde haar zijn wedervaren. "Nu Mmoboro de horzel," zei hij. Opnieuw gaf Aso hem goede raad: "Neem een kalebas, vul die helemaal met water en vertrek ermee." Kwaku Anansi liep met zijn kalebas het woud in en zag daar een zwerm horzels. Hij sprenkelde er een beetje water overheen. De rest van het water goot hij uit over zichzelf. Daarna bedekte hij zijn hoofd met een bananenblad en riep: "Hé jullie daar,

als jullie willen schuilen voor de regen, kom dan maar gerust in mijn kalebas." - "Dank je wel, broeder," antwoordden ze, "je bent een ware vriend." Zo vlug hij kon sloot onze spin zijn kalebas af. "Sufferds," juichte hij, ik breng jullie naar de hemelgod om zijn verhalen te krijgen." Opnieuw sprak Nyankopon: "Mijn hand heeft hen aangeraakt. Nu blijft nog over wat nog overblijft."

Na zijn terugkeer vroeg Kwaku Anansi aan zijn vrouw: "Hoe ben ik Osebo de luipaard te slim af?" Aso antwoordde: "Graaf een diepe put en..." - "Stop," onderbrak haar man haar, "ik heb je al begrepen. Een leep plan!" Kwaku Anansi liep naar het pad waarlangs de luipaard 's morgens op jacht ging, groef er een diepe put en bedekte die met bladeren. De volgende ochtend, heel vroeg, ging onze vriend kijken en inderdaad, er zat een luipaard in de put. Anansi sprak: "Daar zit je mooi, vriendje. Moet je maar niet bij nacht en ontij met je dronken kop door het bos waggelen. Jij bent toch het loeder dat mij en mijn kinderen achternazit zodra je de kans krijgt?" - "Ik? Zoiets zou ik nooit doen!" wierp de luipaard

tegen. Maar Anansi sneed twee takken af en bond er de luipaard aan vast. "Daar gaan we dan," zei hij, "je moet mee naar de hemelgod. Ik ruil je voor verhalen." Nyankopon reageerde weer op dezelfde manier: "Mijn hand heeft hem aangeraakt. Nu blijft nog over wat nog overblijft."

Toen Anansi weer thuis was maakte hij een zware houten pop en wreef die in met kleverige hars. Hij bereidde eto van gestampte yam en vulde er de hand van de pop mee. De rest deed hij in een koperen schaal. Hij bond een touwtje aan de pop en zette haar aan de voet van een odum-boom, waar de elfjes zo graag komen. Eentje liep naar de pop en vroeg: "Mag ik een hapje van je eto?" Kwaku Anansi trok aan het touwtje en het leek alsof de pop zachtjes ja knikte. Toen het eten op was bedankte het elfje de pop.

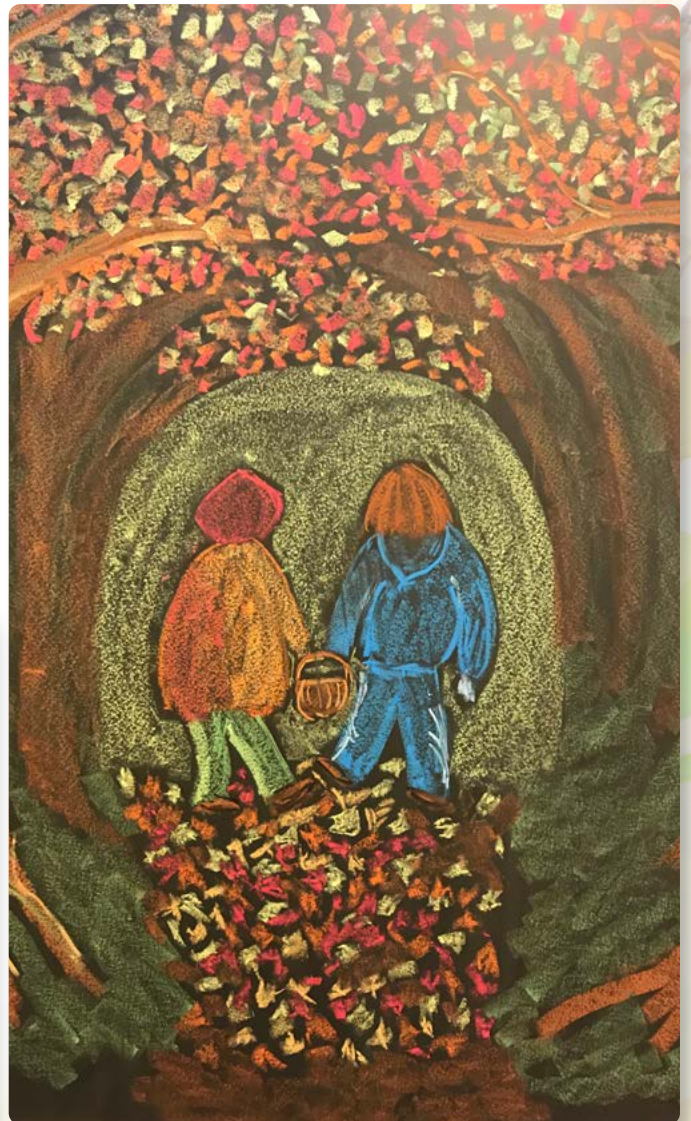
Omdat die niets terugzei dacht het elfje dat de pop sliep. Ze wilde haar zachtjes aan haar schouder wakker schudden, maar bleef natuurlijk kleven. Hoe meer ze worstelde om los te komen, hoe uitzichtlozer het allemaal werd. Op den duur zat ze met haar hele lijf vast aan die stomme pop! Haar zusje kwam haar helpen, maar binnen de kortste keren zat die ook vastgeplakt. Anansi bond haar vast en nam haar mee. Ze gingen naar Anansi's huis om zijn moeder op te pikken en ze liep mee naar het huis van Nyankopon de luchtgod. Kwaku Anansi zei plechtig: "Hemelgod, ik breng je het elfje en mijn moeder. Dit is wat we overeenkwamen in ruil voor je verhalen."

Nyankopon riep alle leiders en de ouderen samen om te overleggen. "Hele grote koningen hebben me

bezoekt en wilden de verhalen van me kopen. Geen van hen kon de prijs betalen. Maar nu heeft Kwaku Anansi mij Onini de python, Osebo de luipaard, Mmoatia het elfje en Mmoboro de horzel gegeven. Nsia, zijn oude moedertje, krijg ik er zelfs bij. We moeten zijn lof zingen." - "Eee!" riepen de ouderen instemmend. "Kwaku Anansi," ging de hemelgod verder, "ik overhandig je de verhalen die vanaf vandaag niet langer de verhalen van de hemelgod heten, maar de verhalen van de spin."

En daarmee zijn mijn verhalen afgelopen. Ik hoop maar dat jullie ze rondvertellen, zodat ze een eigen leven kunnen gaan leiden. En misschien krijg ik ze dan vroeg of laat zelf nog eens te horen...

Bron: www.beleven.org

Fenomenologie

De waarnemingen van iedereen zijn anders, omdat ze worden bepaald door de persoonlijke interesse en begrippen die iemand heeft gevormd. Het gevolg hiervan is dat iedereen de omgeving anders waarneemt en logischerwijze dus in een andere wereld leeft, namelijk in een wereld die wordt bepaald door de interesse die hij heeft en de begrippen die hij kent en die hij zelf heeft gevuld met waarnemingen.

Terwijl de een in een vogelrijke stad kan leven, zal de ander op de vraag of er veel vogels in zijn stad leven, zeggen: "Geen idee". Bekend is bijvoorbeeld ook dat mensen die een krant lezen die veel schrijft over criminaliteit de wereld gevaarlijker beleven dan mensen die een andere krant lezen.

Bekend is ook dat verschillende mensen een ongeluk anders beschrijven. Iedereen heeft iets anders waargenomen. Ze beschrijven dingen waar die zijn gebeurd, maar vullen dingen in die hen zijn ontgaan aan zonder dat ze er erg in hebben. Ze verzinnen die onbewust, maar menen ze wel te hebben waargenomen.

Het eigen aandeel in de waarneming bestaat uit:

- de interesse
- de begrippen en hoe iemand die vormt
- de manier waarop men waarnemingen met elkaar verbindt:

- algemeen of specifiek
- de manier waarop men beelden vormt
- de gevoelens die met de waarneming zijn verbonden.

Waarnemingen zijn persoonsgebonden, dus subjectief. Je zou er rekening mee moeten houden dat iedereen de wereld op een andere manier waarneemt. Wanneer je met iemand praat, zou je het er eerst over moeten hebben waar zijn interesse naar uit gaat en welke begrippen hij heeft en wat hij daaronder verstaat. Daar staat tegenover dat je het beleeft alsof iedereen wel in dezelfde wereld leeft.

Oefeningen

- * Kijk naar een boom, een plant of een dier. Wat neem je waar? Welk begrip heb je waargenomen? Welke rol speelde je interesse bij de waarneming? Ga bij anderen na of er andere begrippen zijn die je ook kunt gebruiken.
- * Maak met een groepje een wandeling of ga naar een groep dieren in een stal of in een dierentuin kijken.

Bespreek met elkaar wat je hebt gezien. Ga na of iedereen hetzelfde heeft gezien of dat sommigen iets anders hebben gezien. Bespreek vanuit welke vragen en met welke begrippen iedereen heeft waargenomen. Ga daarna nogmaals kijken.

Bron: tomvangelder.antrovista.com

